

Hồi Thứ Ba Mười Ba

THƯỢNG QUAN KỶ ĐỘC CHIẾN QUẦN HÙNG

Thiết Vệ Chu Đại Chí đằng hắng một tiếng lạnh lùng rồi quay mặt đi.

Đường Toàn mặc kệ gã, tũm tũm cười khê bảo Thân Hành Bách Công Báo:

– Người coi chừng Chu Đại Chí, kéo y ra tay.

Nói xong từ từ bước lại chỗ quần hào.

Lúc đó, Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng cùng bang chủ Cái Bang, đang đứng chỉ chỗ chiếc thuyền lớn hai buồm và khê bàn luận với nhau.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư cất tiếng niệm Phật hiệu nói:

– Đêm trước lão tăng ở trong nhà Mẫn trạch đã thấy gã này, nhưng xem tình hình thì tựa hồ không phải gã. Hiện giờ mình gã đương đầu với bọn ta, không chừng gã bị nữ lang áo trắng dùng thuốc mê khiến gã không hiểu gì nữa.

Đại hán áo vàng nói:

– Đúng rồi! Lúc người tệt bang cùng gã động thủ, tại hạ đã chú ý nhìn nhận kỹ càng cử động của gã, tuy gã võ công cao cường nhưng vẻ mặt ngớ ngẩn. Đại sư đoán là trúng thuốc độc chắc là đúng lắm.

Phí Công Lượng đột nhiên lớn tiếng nói:

– Âu Dương bang chủ! Con tiện tỳ trong nhà Mẫn gia có phải hiện ở trong chiếc thuyền lớn kia không?

Đại hán áo vàng nghiêm nét mặt đáp:

– Nếu Phí huynh không tin thì xuống thuyền mà coi. Trước nay tôi không nói dối bao giờ.

Nên biết rằng đại hán áo vàng đây là bang chủ một bang lớn địa vị tôn sùng, khi nào lại chịu thái độ của Phí Công Lượng khiếm nhã, lớn tiếng quát hỏi. Dù chính ông có muốn ẩn nhẫn nhưng e rằng bọn đệ tử Cái Bang cũng không để yên cho bang chủ nhẫn nại. Nên ông trầm nét mặt khiến đệ tử trong bang không nén được, buông cơn giận cho nổi lên là cốt ý giữ thể diện cho Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng thộn mặt ra cười lạt nói:

– Âu Dương Thống! Ông tưởng Phi mỗ không dám lên thuyền chăng?

Quan Tam Thắng vừa nghe Phí Công Lượng gọi đích danh bang chủ mình, bất giác nổi giận cười gằn nói:

– Phí Công Lượng! Người tự tin mình đủ sức xuống thuyền để tranh đấu được thì cứ việc ra tay. Các hạ đã không là đệ tử bản bang, thì bất tất phải thỉnh

mệnh bang chủ.

Phí Công Lượng cũng nổi giận nói:

– Lão phu mấy năm nay không xuống núi thành ra gà mọc đuôi tôm hết cả rồi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng quát:

– Người liệu mà từ từ lỗ miệng. Người thóa mạ ai đó?

Hai gã Thần Hành, Thiết Vệ đứng gần đó thấy hai bên đấu khẩu lập tức nhảy lại bên mình bang chủ để hộ vệ.

Thiết Mộc đại sư thấp giọng tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Hai vị chẳng nên gây lộn. Trước mặt cường địch đang rình rập, trong nhà sao còn khích bác nhau. Xin nể mặt bản tăng đây mà nhường nhịn nhau một chút.

Âu Dương Thống tùm tùm cười khoanh tay nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão thiên sư hãy khoan tâm! Tại hạ lâu nay vẫn ngưỡng mộ đại danh Phí huynh. Một vài câu nóng nảy quyết không xảy ra cuộc tranh chấp đầu mà ngại.

Phí Công Lượng vẫn chưa nguôi cơn giận, xồng xộc rảo bước ra bờ sông vừa đi vừa nói:

– Ta vẫn không tin thằng lỏi trên thuyền có thể cản trở ta được.

Chợt thấy tiếng chân người nhộn nhịp. Bốn gã đại hán võ trang hấp tấp chạy đi, vượt qua Phí Công Lượng cùng chạy về phía thuyền nhỏ.

Phí Công Lượng thấy thân pháp bốn người mau lẹ, xem ra đều là những tay cao thủ võ lâm. Phí Công Lượng còn đang nghĩ ngợi thì bốn gã đã chạy đến bờ sông. Gã chạy trước tung mình nhảy xuống thuyền nhỏ. Con thuyền này cách bờ chừng hai trượng. Mới nhìn gã lên thuyền đã biết ngay về môn khinh công gã không phải tầm thường.

Chàng thiếu niên sắc mặt vàng khè đứng trên thuyền nhỏ chính là Thượng Quan Kỳ, thấy có người nhảy xuống thuyền liền vung chưởng ra đánh.

Thượng Quan Kỳ từ khi uống phải thuốc mê của nữ lang áo trắng, thần trí mất hết, dùng đến tám phần mười công lực để phóng chưởng.

Đại hán cũng vung chưởng ra, nhưng lập tức bị hất lên không rồi rơi xuống sông.

Phí Công Lượng thấy vậy nhíu cặp lông mày tự hỏi: “Thằng nhỏ này mặt mũi không lấy gì làm ghê gớm, tiếng tăm chưa thấy đồn đãi trong võ lâm mà sao bản lãnh lại cao cường đến thế? Chẳng lẽ mình trông lầm ư?”.

Phí Công Lượng còn đang suy nghĩ thì ba gã đại hán đang đứng trên bờ cũng nhất tề băng mình nhảy xuống thuyền. Tựa hồ ba gã này đã bàn định kế hoạch trước nên chia ra ba ngã nhảy xuống.

Thượng Quan Kỳ vừa đảo mắt nhìn vừa nhảy vọt lên phóng chưởng ra đánh gã ở giữa.

Tên này không ngờ Thượng Quan Kỳ nhảy vọt lên nghênh địch nên trở tay không kịp, bị chưởng lực đối phương phóng đúng trước ngực, kêu rú lên một tiếng, người còn lơ lửng trên không lộn đi mấy vòng rồi rơi tùm xuống nước.

Thượng Quan Kỳ thắng được một chưởng rồi, người nhẹ tựa làn gió, ở trên không xoay lại đánh gã mé tả.

Gã này vừa chân chাম thuyền bị Thượng Quan Kỳ đánh ngay một quyền “Ngũ Đỉnh Phá Thạch”.

Đại hán mé hữu thấy Thượng Quan Kỳ tập kích đồng bạn mé tả lập tức đề khí xông tới, vung tay đánh một quyền vào sau lưng đối phương.

Đại hán mé tả vận hết toàn lực để chống lại chiêu “Ngũ Đỉnh Phá Thạch”, chân đứng không vững, người gã loạng choạng, con thuyền nhỏ cũng chòng chành theo.

Thượng Quan Kỳ thấy đại hán mé hữu ập tới đánh sau lưng mình bèn né người sang bên tránh khỏi. Vì gã dùng sức quá mạnh, quyền đánh trệch ra quảng không, người gã xiêu về đằng trước.

Thượng Quan Kỳ thuận đà vung tay đánh một chưởng vào sau lưng gã. Chưởng này rất nặng, đại hán trúng phải rú lên một tiếng, miệng hộc máu tươi ra ngã ùm xuống sông.

Gã đại hán mé tả thấy đồng bạn trúng chưởng thì giật mình kinh hãi. Giữa lúc đó, đại hán kia ọc máu tươi phun trúng mặt gã, lại bị bạn ngã chúi trúng vào chỗ gã đứng. Thế là cả hai đều rớt xuống sông.

Phí Công Lượng thấy chỉ trong chớp mắt mà mấy tay cao thủ trong võ lâm đều bị gã thiếu niên kia đánh rơi xuống sông không khỏi chột dạ nghĩ thầm: “Thằng lỏi này võ nghệ tuyệt luân mà sao mình không nghe ai nói tới? Không biết hấn xuất thân ở môn phái nào?”.

Phí Công Lượng vừa ngẫm nghĩ vừa tung mình nhảy xuống. Người lão vừa tới gần, đột nhiên lão vung hai tay đẩy mạnh, người lão phi lên cao ba bốn trượng rồi mới hạ xuống khu giữa con thuyền nhỏ.

Thượng Quan Kỳ xoay tay mặt lại vung chưởng đánh lên. Lần này chàng dùng hết mười thành công lực. Con thuyền nhỏ lại chòng chành một lúc.

Phí Công Lượng cả giận quát to:

– Mi dám ra tay chống cự với lão phu bằng kiểu này ư?

Lão vận nội lực vào tay ra chiêu “Tấn Lôi Hạ Kích”, cả người lấn chưởng ập xuống.

Chưởng lực hai bên chạm nhau, con thuyền nhỏ lại chòng chành. Thượng

Quan Kỳ đứng không vững lùi lại ba bước. Thuyền chòng chành mạnh quá khiến mặt nước sông cũng nổi sóng bắn tóe nước lên ướt cả quần áo Thượng Quan Kỳ.

Phí Công Lượng bị chưởng của đối phương làm cho bắn tung lên cao đến tám chín thước mới dừng lại. Lão gặp phải chưởng lực quá mãnh liệt chống lại khiến cho tâm thần bị dao động. Lão đè chân khí trong huyết đan điền xuống, và thừa cơ Thượng Quan Kỳ chưa đứng vững hạ ngay mình xuống thuyền.

Phí Công Lượng đã coi Thượng Quan Kỳ là kẻ kinh địch. Chân vừa chấm lòng thuyền, lão vung chưởng đánh ngay, chắc hẳn Thượng Quan Kỳ chưa đứng vững sẽ bị đánh rơi xuống sông.

Dè dặt Thượng Quan Kỳ nhằm lúc đối phương phóng chưởng ra đột nhiên nhảy vọt lên trên không tránh khỏi một cách dễ dàng rồi lại hạ thấp người xuống. Phí Công Lượng tăng hắng một tiếng, vọt một cái tiến lên hai bước vung tay phải đánh vào trước ngực, còn tay trái gạt ngang đánh vào sườn đối phương một cách mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ trước thế công ghê gớm này lại không né tránh, chấp hai tay phóng ra chiêu “Phân Vân Thủ Nguyệt”. Thế đánh này tránh được cả hai chưởng của đối phương.

Trước mắt bao nhiêu người, Phí Công Lượng ra liền mấy chiêu mà chưa trúng được đòn nào thì trong lòng cả giận nghĩ thầm: “Hôm nay mà mình không hạ được thằng nhóc này thì mình sẽ bị người của Cái Bang cười cho thú ốc”.

Nghĩ như vậy, sát khí đằng đằng, lão xông vào giữa thuyền, tay trái thi triển thuật “Cầm nã”, chuyên tìm các khớp xương và huyết đạo trọng yếu Thượng Quan Kỳ chụp tới, tay phải vận động kinh lực đánh ra dồn dập. Hai tay lão dùng lối võ công khác nhau: thủ đã hay mà công cũng mạnh. Chỉ một thế võ vừa công vừa thủ tuyệt diệu cũng đủ cho các người đứng xem phải kinh ngạc vô cùng.

Nhưng thân pháp Thượng Quan Kỳ cũng kỳ ảo diệu thường, tránh được cả hai chiêu thức đối phương rồi phóng quyền kích ra phản kích. Chàng xuất thủ nhanh như điện chớp, chớp mắt đã phóng ra năm quyền, ba cước.

Phí Công Lượng bị bức bách phải lùi lại, nhưng lùi lại đấy mà tiến ngay đấy. Lão vung chưởng tấn công. Trong lòng lão không dám khinh địch nên xuất chưởng thận trọng và mau lẹ kinh người. Trên con thuyền nhỏ xảy ra một trường ác đấu hi hữu. Quyền, chưởng phát ra những luồng gió vù vù và mãnh liệt dị thường.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Âu Dương Thống cùng bọn Quan Tam Thắng theo dõi võ công Thượng Quan Kỳ đều ngấm ngấm kinh hãi. Không ngờ trong chốn giang hồ chưa ai biết đến chiến đấu với quái kiệt Phí Công Lượng tiếng tăm lừng lẫy một thời mà kẻ tám lạng, người nửa cân không chịu chút kém chút nào.

Giữa lúc ấy, trên chiếc thuyền lớn hai buồm cũng bị chấn động vì cuộc chiến đấu kịch liệt. Đỗ Thiên Ngạc, Viên Hiếu cũng đứng ra đầu thuyền theo dõi.

Viên Hiếu tỏ vẻ hoang mang, cặp mắt vàng chớp luôn chăm chú nhìn vào

trường đấu, chỉ lo Thượng Quan Kỳ không địch nổi.

Lát sau, nữ lang áo trắng từ từ ở trong khoang thuyền bước ra đứng trên đầu thuyền quan sát mặt trận.

Vàng thái dương chiếu ánh nắng vào bộ mặt khuynh quốc của nàng, ngọn gió sông thổi tà áo bay phất phới. Nàng khẽ nhíu cặp mày lá liễu tựa hồ rất quan tâm đến cuộc chiến này. Con thuyền nhỏ bị hai người lúc nhô lên, lúc thụt xuống làm cho chòng chành hết nghiêng sang tả lại lệch sang hữu, nước sông dào dạt tung tóe dưới ánh mặt trời, lấp lánh như những hạt châu.

Trước trận kịch chiến này, Phí Công Lượng danh tiếng cùng địa vị vang danh trên giang hồ, xem chừng đã điên tiết, thế quyền đánh ra mỗi lúc một dồn dập, một mãnh liệt hơn.

Thượng Quan Kỳ dường như cũng có một nội lực vô cùng tận, lại thi triển những chiêu thức kỳ ảo, bất luận Phí Công Lượng xuất thủ khủng khiếp, công thế ác liệt đến thế nào, chàng vẫn ung dung đối phó.

Mới trong khoảnh khắc mà hai người qua lại đã trên hai trăm chiêu. Nhưng chiêu thức về sau càng khốc liệt, dường như sức lực của hai bên vẫn còn dư dự, chưa tiêu hao mất chút nào và chưa phân rõ ai thắng ai bại.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Âu Dương huynh bôn tẩu giang hồ đã lâu có nhìn ra đường lối võ công của gã này không?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Đường quyền của gã rộng mênh mông gồm cả võ học phái Thiếu Lâm, dường như lại có cả tuyệt nghệ phái Võ Đang, đã gồm đủ lối chính đại mãnh liệt, lại pha cả chiêu thức kỳ bí hiểm độc khiến người nhìn hoa cả mắt không phân biệt được.

Phàm Mộc đại sư nói tiếp:

– Dường như đôi bên vẫn còn dư lực để đánh nhau lâu. Cuộc tranh đấu này kéo dài không biết bao giờ mới kết thúc.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu những tay thủ hạ nữ lang áo trắng đều có bản lĩnh như gã kia thì cục diện hôm nay đi đến chỗ hai phe cùng tan nát.

Âu Dương Thống xem ra Phí Công Lượng đã dùng toàn lực, quyền cước tuyệt không còn chỗ nào nể nang. Võ công hai người này đúng là ngang nhau. Kể công lực thì Phí Công Lượng có phần hơn đôi chút, song chiêu thức của Thượng Quan Kỳ kỳ ảo hơn, chiếm được tiện nghi cũng không phải ít.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư cùng Âu Dương Thống, một bọn cao nhân, không ai có thể đoán được bên nào thắng, bên nào bại... Thật là một cuộc kỳ

phùng địch thủ, mãnh liệt vô cùng.

Âu Dương Thống chăm chú theo dõi một lúc nữa rồi nói:

– Đệ bôn tẩu giang hồ đã mấy mươi năm nay, mắt trông thấy hàng ngàn cuộc chiến đấu mà có trận nào gay go như trận này. Chúng ta chỉ mong Phí huynh đã dày kinh nghiệm chiến đấu sẽ thắng được kẻ địch.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Ý kiến của Âu Dương huynh rất đúng, bản tăng cũng cảm thấy như vậy. Chà! Vạn nhất mà Phí đại hiệp bị bại về tay gã thiếu niên vô danh này thì thanh danh một đời của đại hiệp bị tổn thương rất nhiều.

Phàm Mộc đại sư nói xen vào:

– Hay là để tiểu đệ xuống tiếp tay cho y?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Y bản tính nóng nảy, đã thấy chân hỏa bốc lên rồi. Nếu sư đệ tiếp ứng cho y, chỉ sợ y không bằng lòng. Hơn nữa võ công bọn ta vị tất đã hơn gì Phí đại hiệp.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Lời sư huynh nói rất đúng, nhưng chẳng lẽ bọn mình cứ đứng đây mà nhìn thanh danh một đời của y phó mặc cho sự rủi ro mạo hiểm. Vạn nhất mà y bất hạnh lỡ tay thua trận chẳng hóa ra...

Đột nhiên Phí Công Lượng lớn tiếng quát:

– Thử nếm một chiêu “Châu sa chưởng” của lão phu coi!

Phàm Mộc đại sư nghe tiếng quát bỏ dỡ câu nói, chú ý nhìn lên chiếc thuyền con. Vầng thái dương chiếu xuống, bàn tay hữu của Phí Công Lượng sắc hồng tươi vung lên rồi đánh xuống.

Thượng Quan Kỳ thấy bàn tay đối phương có màu sắc khác lạ bèn không dám chống đỡ, tung mình nhảy lên né tránh.

Phí Công Lượng buông một tràng cười dòn phóng chưởng đánh xuống. Chưởng chưa tới nơi đã toát ra một luồng nhiệt phong mãnh liệt thổi sang.

Thượng Quan Kỳ nhú mày tung người nhảy vọt ra thuyền rồi dùng chưởng gạt ra.

Phí Công Lượng đánh hai chưởng không trúng thôi không đánh nữa dừng lại ở giữa lòng thuyền, đứng xoay lại nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ đưa tay phải lên. Lúc này bàn tay lão sắc đỏ càng tươi hơn như máu vậy.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Phí đại hiệp đã đem Châu Sa chưởng, một loại chưởng lực rất khó luyện cho thành tựu mà đã luyện được đến mức độ này thì thật là khủng khiếp, chắc gã kia không chống nổi.

Thượng Quan Kỳ mắt không chớp nhìn trừng trừng vào bàn tay đỏ thắm của Phí Công Lượng, dường như chàng biết nó lợi hại vô cùng.

Bỗng thấy Phí Công Lượng từ từ đưa bàn tay đỏ thắm ra. Lần này lão xuất thủ rất thông thả, so với mấy lần trước khoan thai hơn nhiều.

Lúc đó nữ lang áo trắng đứng trên thuyền lớn hai buồm dường như đã nhận ra chưởng lực của Phí Công Lượng độc địa vô cùng, nàng sợ Thượng Quan Kỳ bị thương, quay lại khẽ bảo Đổ Thiên Ngạc đứng bên mấy câu.

Thượng Quan Kỳ đứng ưỡn ngực ra, đột nhiên giơ ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải lên điểm vào bàn tay đỏ như son của đối phương. Bàn tay này vừa khẽ chạm vào ngón tay Thượng Quan Kỳ, Phí Công Lượng đột nhiên nhảy lùi lại, còn Thượng Quan Kỳ đứng yên không nhúc nhích.

Một bóng người trên chiếc thuyền lớn nhảy sang chiếc thuyền nhỏ.

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu nói:

– Phí đại hiệp không khéo bị thương rồi!

Áo cà sa lay động, đại sư đã nhảy lên thuyền. Trông cách cử động rất ung dung mà thân pháp lại mau lẹ, nhà sư cùng Đổ Thiên Ngạc cùng hạ mình xuống thuyền nhỏ.

Đổ Thiên Ngạc đứng trước mặt Thượng Quan Kỳ, Thiết Mộc đại sư đứng bên Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Gã này luyện được môn “Thiết Tinh Chỉ” chuyên để phá các thế chưởng kỳ lạ. Đệ vô tình không cẩn thận nên đã bị thất bại.

Thiết Mộc đại sư biết Phí Công Lượng là người tâm tính cao ngạo. Trước mắt mọi người lão bị thua đòn tất trong lòng lão tức bực vô cùng, liền an ủi:

– Võ công xung khắc nhau khó lòng tránh khỏi sự vô tình mà bị kém thế, như vậy chẳng kể là thua được. Phí đại hiệp có bị gì không?

Phí Công Lượng đáp:

– Không sao! Lúc bàn tay tôi sắp chạm vào bàn tay đối phương, tôi đã nhận ra được đối phương luyện được môn tuyệt nghệ “Thiết Tinh Chỉ”. Môn này phải luyện đến hàng chục năm mới thành. May mà tôi thu bàn tay về ngay, nếu không ứng biến kịp thời chắc là bị thương nặng lắm.

Thiết Mộc đại sư hạ thấp giọng nói:

– Phí đại hiệp! Hãy vận động chân khí điều hòa hơi thở nghỉ ngơi một chút, để lão tăng cùng gã tử thí một cuộc.

Thiết Mộc đại sư vừa dứt lời, Phàm Mộc đại sư cùng Âu Dương Thống đã nhảy xuống thuyền rồi.

Con thuyền nhỏ này dài không đầy một trượng, rộng không quá ba thước, làm sao chở được đông người như vậy? Sau khi hai người nhảy xuống thuyền, chiếc thuyền chòng chành cơ hồ muốn ụp.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn bốn phía, khoanh tay nhìn về chiếc thuyền lớn thì lễ nói:

– Tại hạ là Âu Dương Thống bên Cái Bang, vị nào làm chủ tại đây xin mời ra nói chuyện.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói:

– Các hạ là Âu Dương bang chủ? Tôi nghe tiếng đã lâu, gia phụ thường hay nhắc đến luôn.

Âu Dương Thống đã được nghe Quan Tam Thắng thuật lại việc nhìn trộm nàng trong đại điện tòa cổ miếu, liền tùm tùm cười nói:

– Phải chăng Quận chúa chính là Mẫn cô nương?

Nữ lang áo trắng vốn là người trầm tĩnh mà nghe câu hỏi này cũng phải biến sắc, hỏi lại:

– Phải thì sao? Mà không phải thì sao?

Âu Dương Thống đột nhiên cười khanh khách nói:

– Lão hủ cùng Mẫn lão anh hùng là chỗ thâm giao, giả tử cô nương là ái nữ người thì tôi xin mời qua tệt bang chơi nói chuyện. Dù tôi có là tiền bối cũng xin bày tiệc đưa đón cho hợp lễ. Trường hợp cô nương không phải là ái nữ Mẫn lão gia thì cũng phải sang bốn bang một chuyến.

Nữ lang áo trắng mặt lạnh như tiền đột nhiên tùm tùm cười nói:

– Nếu tôi không muốn đi thì sao?

Âu Dương Thống sầm nét mặt:

– Sự việc hôm nay đã tựa như mũi tên đặt lên giây cung, tôi e rằng việc đi hay không cô nương không tự chủ được.

Nữ lang áo trắng cười khẩy nói:

– Quả là giọng lưỡi của bang chủ Cái Bang, nói toàn bằng một giọng trịch thượng.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu cô nương kiên quyết không chịu đi, lão hủ cũng đành phải thúc bách cô nương vậy.

Nữ lang áo trắng quay nhìn bốn mặt rồi thách thức:

– Nếu bang chủ tự tin ở năng lực của mình thì hãy thử xem nào.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cô nương đã nói vậy, tôi đâu dám khách khí.

Đột nhiên ông vung tay ra.

Thần Hành Bách Công Báo đang đứng trên bờ, thò tay vào bọc lấy ra một vật trông giống như cái sừng trâu đưa lên miệng thổi. Một tràng u ú nổi lên đập vào tai mọi người và vang trên mặt sông.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Bách Công Báo, tủm tủm cười nhưng tuyệt không để ý đến điều gì.

Bỗng nghe Thiết Mộc đại sư hạ thấp giọng song vẻ mặt uy nghi nói:

– Không ngờ Quan Ngoại Tiên Thần nức tiếng võ lâm nay lại cam tâm đi nối giáo cho giặc, chịu để người sai khiến. Thật là một điều lão tăng cảm thấy hết sức lạ lùng.

Đỗ Thiên Ngạc thần trí còn minh mẫn như thường, nghe Thiết Mộc đại sư nói vậy trong lòng rất khó chịu nhưng sợ nữ lang áo trắng khám phá ra chuyện bí ẩn của mình vội ngoảnh mặt đi nơi khác, vờ như không nghe thấy.

Phàm Mộc đại sư khẽ nói:

– Để tôi cùng y tử thí một phen.

Nói xong rảo bước đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thần trí mê man, thấy có người tới liền nghênh địch ngay.

Đỗ Thiên Ngạc tuy có điều muốn nói mà không dám hé răng vì ông giả vờ đã bị thuốc mê. Bất luận việc gì cũng không thể qua mắt ông được, có điều người áo xanh hành động rất thần bí chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Đến nay vẫn chưa rõ gốc gác y. Đỗ Thiên Ngạc không bỏ mất cơ hội nằm trong lòng địch để tiếp tục điều tra.

Hướng chi nữ lang ở trước mắt ông cũng chưa tìm ra ngọn ngành nên ông đành ẩn nhẫn cho mọi người thóa mạ để chờ cơ hội điều tra cho rõ lai lịch bọn này.

Đỗ Thiên Ngạc thường nơm nớp lo ngại vì chuyện nguy trang bị tiết lộ lúc nào là nguy hiểm ngay lúc ấy. Chính Thượng Quan Kỳ và Thanh Thành Song Kiếm vì uống phải chất thuốc mê hồn, lại kề cận và kiểm soát mình luôn, nên ông đành làm ra vẻ chính mình cũng bị thuốc mê.

Giữa lúc ấy, Thượng Quan Kỳ và Phàm Mộc đại sư đứng đối diện nhau rất gần, có thể đưa tay ra với tới các huyệt đạo trọng yếu trong người đối phương.

Phàm Mộc đại sư một tay để trước ngực khẽ niệm Phật hiệu, hỏi:

– Quý tánh thí chủ là gì?

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi lại:

– Ông hỏi tôi?

Phàm Mộc đại sư đáp:

– Đúng rồi! Bần tăng thỉnh giáo thí chủ!

Thượng Quan Kỳ bâng khuân một lát rồi đáp:

– À phải! Tôi tên gọi... Thượng Quan Kỳ.

Phàm Mộc đại sư nhận thấy chính danh tính chàng mà chàng cũng mập mờ ngỡ ngẩn thì trong lòng rất lấy làm kỳ, khẽ thở dài một tiếng rồi hỏi:

– Phải chăng thí chủ trúng phải thuốc “Mê hồn”?

Thượng Quan Kỳ ngỡ ngẩn hỏi:

– Ông nói gì vậy?

Phàm Mộc đại sư chưa kịp hỏi lại thì nữ lang áo trắng dường như tức giận về chuyện nhà sư hỏi vặn Thượng Quan Kỳ. Nàng thò tay vào bọc lấy thanh đoản kiếm ra, tiếng oanh lanh lạnh ra lệnh:

– Mau giết y đi!

Vừa nói vừa chỉ mũi kiếm vào Phàm Mộc đại sư. Thượng Quan Kỳ mắt vừa nhìn thấy cây kiếm thần rồi vụt một cái vung quyền đánh Phàm Mộc đại sư.

Phàm Mộc đại sư bản tâm từ thiện, biết chàng bị thuốc mê, mỉm cười tung mình lên tránh khỏi và lớn tiếng niệm Phật hiệu.

Thanh âm đại sư vang dội như tiếng chuông chiêu mộ và có mãnh lực ngấm ngầm thức tỉnh cho người bị mê.

Nữ lang áo trắng cầm đoản kiếm múa vung lên một lúc, Thượng Quan Kỳ nhìn thấy cây kiếm múa tít quyền thế ra càng mau lẹ, nào chưởng nào chỉ đánh ra cực kỳ hiểm ác.

Phàm Mộc đại sư lúc biết ra cường địch chiếm được thượng phong thì đã chậm mất rồi, vì đại sư đã sơ ý cho Thượng Quan Kỳ chiếm được tiên cơ. Phàm Mộc đại sư gắng sức vặn hồi tình thế, hai phen phản kích mãnh liệt mà không sao giành lại được tiên cơ.

Thượng Quan Kỳ càng đánh càng hăng, quyền cước càng đánh càng kỳ ảo, mà người lại như phát điên nên những đòn xung kích dững mãnh bội phần dường như ở vào tình thế không đội trời chung với Phàm Mộc đại sư.

Phàm Mộc đại sư tuy không có cách gì vặn hồi lại thượng phong nhưng sức chống chọi hãy còn dư dả, dè đâu Thượng Quan Kỳ thế đánh càng lúc càng kỳ ảo thêm, hiểm độc hơn.

Phàm Mộc đại sư dần dần cảm thấy khó lòng chống đỡ, bất giác cả kinh nghĩ thầm: “Ta từ khi cùng sư huynh lê gót võ lâm chưa bao giờ bị thua trận, hôm nay nếu ta bị bại vào tay một gã vô danh thì nhục nhã biết là chừng nào. Cái danh một mình ta thì có chi đáng tiếc, nhưng oai danh Thiếu Lâm tự vì ta mà bị kẻ khác khinh khi thì sao?”. Nghĩ vậy, lòng tranh thắng đột nhiên nổi dậy. Nhà sư vận công lực, nắm tay lại rồi phóng chưởng ra để chống chưởng thế của đối phương. Chiêu

này đại sư dùng đến tám thành công lực, ngăn chặn được thế công mãnh liệt của Thượng Quan Kỳ.

Ngờ đâu sự thật không ai ngờ đến. Thượng Quan Kỳ chẳng những thế công không bị ngăn trở, mà ngón tay bên trái vẫn liên tục điểm tới. Cả chưởng lẫn chỉ hợp công, thế đánh càng mau lẹ hơn nhiều.

Phàm Mộc đại sư bấy giờ mới biết mình gặp phải tay kinh địch ghê gớm nhất từ trước đến nay, không dám sơ hở chút nào, thi triển “Thập bát la hán”, chưởng pháp nổi tiếng uy mãnh của phái Thiếu Lâm để giữ mình.

Thượng Quan Kỳ dường như có một bản lĩnh không biết đến đâu mà lường. Bất luận Phàm Mộc đại sư ra chiêu gì chàng đều khắc chế được hết, mà nội công ghê gớm làm sao, tựa hồ bất tận.

Nữ lang áo trắng lộ vẻ sát khí, vừa khoa thanh đoản kiếm vừa hét lên lanh lảnh:

– Giết lão đi!

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ánh kiếm rồi quát lên một tiếng thật to vận động “Thiết Tinh Chỉ” điểm luôn ba phát. Ba luồng gió rít lên veo veo, xé bầu không khí phóng thẳng vào đối phương.

Phàm Mộc đại sư thấy ba luồng chỉ phong sắc nhọn như mũi kiếm điểm tới khó lòng chống nổi.

Đại sư xuất thân ở chùa Thiếu Lâm, tuy chưa luyện qua môn “Kim Cương Chỉ” song cũng biết rằng vận động toàn lực vào ngón tay điểm ra thì chỉ lực của mình cao hơn chưởng lực nhiều. Hướng chỉ môn “Thiết Tinh Chỉ” là một thứ võ công ít người luyện được.

Thượng Quan Kỳ phóng luôn ba chỉ nhằm những huyết trọng yếu của Phàm Mộc đại sư điểm tới.

Thiết Mộc đại sư sợ sớ sớ mình bị nguy, vội la lên:

– Phải tránh cho mau chứ đừng chống đỡ!

Đồng thời phát mạnh tay áo một cái, ngấm ngấm phóng kinh lực ra để ngăn chặn chỉ lực của Thượng Quan Kỳ.

Phàm Mộc đại sư nhảy sang một bên để tránh chỉ lực đối phương.

Chỉ lực Thượng Quan Kỳ đụng vào nội kinh Thiết Mộc đại sư đi xéo sang bên phóng xuống sông làm cho nổi sóng, nước bắn tóe lên.

Thượng Quan Kỳ trừng mắt nhìn Thiết Mộc đại sư, mặt lộ vẻ căm tức, tựa hồ chàng đã biết chỉ lực của mình đã bị nội kinh của Thiết Mộc đại sư đưa xéo đi.

Giữa lúc ấy, trên mặt dòng nước chảy cuộn cuộn, đột nhiên xuất hiện hai chấm đen đang bơi về phía chiếc thuyền lớn hai buồm. Chỉ một mình Âu Dương Thống là để mắt đến hai chấm đen này, còn ngoài ra không ai chú ý.

Nữ lang áo trắng đột nhiên xoay mũi kiếm về Âu Dương Thống và hô lên:

– Hãy đánh gã này đi!

Thượng Quan Kỳ vâng lời tiến lên nhảy xổ tới đánh ra một chưởng.

Âu Dương Thống vừa đưa tay lên đỡ vừa cười nói với nữ lang áo trắng:

– Gã này đã đánh luôn mấy trận, dù y có là rồng thiêng cạp dữ cũng không thể cùng bản bang chủ chiến đấu được nữa. Hơn nữa gã đã uống phải thuốc mê, thần trí mê man rồi.

Nữ lang áo trắng nghe Âu Dương Thống nói câu đầu ra chiều thương tiếc Thượng Quan Kỳ, đã có ý muốn cho Đỗ Thiên Ngạc ra thay, song nghe đến câu cuối cùng, bất giác cả giận nghĩ thầm: “Đã như vậy thì ta cho y nhọc chết luôn”. Nàng đang ngẫm nghĩ thì hai bên đã giao đấu nhau kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy núng thế, chàng liên tiếp đánh với Phí Công Lượng, Phạm Mộc đại sư là hai tay cao thủ, nguyên khí hao tổn rất nhiều. Giờ lại chiến đấu với một tay ghê gớm là Âu Dương Thống thì chịu đựng sao nổi?

Viên Hiếu đang đứng trên thuyền lớn, vụt nhảy sang thuyền nhỏ hạ mình xuống bên Đỗ Thiên Ngạc, mắt nhìn chăm chặp Thượng Quan Kỳ, chờ xem hể thấy Thượng Quan Kỳ lâm nguy là lập tức ra tay tiếp sức.

Giả tử Thượng Quan Kỳ không phải thuốc mê, tinh thần tỉnh táo thì biết mình núng thế chỉ nên rút lui. Song đầu óc chàng u mê, vẫn nhất tâm liều mạng để quyết thắng, đem bao nhiêu võ công được quái nhân truyền thụ cho đổ ra hết để đánh cố. Tuy nội lực bị tiêu hao song chiêu thức kỳ ảo.

Âu Dương Thống bị chàng đánh dồn dập, không rảnh tay chút nào phải luôn luôn chống đỡ, nhận thấy đường quyền, chưởng, chỉ mỗi lúc một thêm huyền ảo ly kỳ, nhiều lúc ông phải nhảy lên để tránh.

Âu Dương Thống vừa đánh vừa kinh hải nghĩ thầm: “Quyền, chưởng gã này thật là kỳ diệu trên đời ít có. Nội lực của gã mà còn sung mãn thì hôm nay tất bị thương về tay gã”.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã bắt đầu thở phì phào, đồng thời mồ hôi trán nhỏ từng giọt trên trán chảy xuống. Song chiêu thức lại càng biến ảo, càng hiểm ác.

Âu Dương Thống chạm trán với đại địch rất nhiều, tâm thần rất là trấn tĩnh. Tuy võ công ông làm cho Thượng Quan Kỳ phải khựng khiếp song những chiêu thức kỳ ảo của chàng cũng bức bách phải đón đỡ cực kỳ vất vả. Có điều ông chẳng chút hoang mang, vận động cả quyền lẫn cước để che kín môn hộ một cách rất vững vàng.

Đầu óc Âu Dương Thống vẫn sáng suốt mà Thượng Quan Kỳ không còn nội lực kế tiếp, khác nào cây cung đã giương lên đến độ chót, không còn hơi sức để đánh thêm được nữa.

Thiết Mộc đại sư về mặt từ ái khẽ nhú đôi lông mày nghĩ thâm: “Phí Công Lượng, Âu Dương Thống đều là những tay cao thủ bậc nhất hiện nay mà không thắng nổi gã thiếu niên vô danh mặt vàng khè này, cuộc này thật làm chấn động võ lâm. Nữ lang áo trắng kia mà có mấy tay như vậy thì cuộc ác đấu hôm nay còn khốc liệt không biết đến đâu mà kể”.

Đại sư đang suy nghĩ thì cục diện cuộc tranh đấu đột nhiên biến chuyển. Thượng Quan Kỳ thay đổi thế đánh một cách bất ngờ, mỗi chỉ phóng ra, chỉ phong rít lên veo veo, thế chưởng đánh ra lại càng kỳ ảo khôn lường. Rõ ràng chàng đã cho ra hơi sức cuối cùng để tranh thắng.

Âu Dương Thống thủ thế nghiêm ngặt đến vậy mà vẫn bị chưởng, chỉ của đối phương dồn cho phải hoang mang rối loạn.

Thiết Mộc đại sư lâm râm niệm Phật hiệu lầm bầm: “Âu Dương Thống có lẽ thua mất, chưởng, chỉ đối phương toàn nhắm vào những chỗ hiểm yếu phóng tới, nếu ông không đón đỡ được tất bị trọng thương. Nếu mình không tiếp viện mà để ông ta bị bắt sống thì mất mặt cả đám”.

Đại sư đang suy tính bỗng đâu một tràng tiếng tiêu từ xa vọng lại. Lạ thay! Tiếng tiêu vừa lọt tai, Thượng Quan Kỳ đột nhiên dừng lại. Âu Dương Thống giờ chưởng lên đánh mà chàng tựa hồ như không hay.

Bỗng một tiếng quát vang lên:

– Không được hại đại ca ta!

Viên Hiếu nhảy vọt lại đứng chắn trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thật ra, Âu Dương Thống thấy Thượng Quan Kỳ dừng tay, ông cũng không đánh xuống nữa. Nếu ông muốn đánh chàng bị thương thì dù Viên Hiếu có mau lẹ tuyệt luân cũng không cứu kịp.

Tiếng tiêu rõ mồn một, như kể lể, như than vãn. Mọi người trên thuyền đều bất giác ngoảnh nhìn bốn phía xem tiếng tiêu từ đâu đưa đến.

Nữ lang áo trắng đứng trên thuyền lớn vội đưa thần kiếm lên quát:

– Sao người lại dừng tay? Phải động thủ cho mau!

o O o